

Ingen bofink sjunger för mig mer,
 Knappt för stybb och strå jag marken ser.
 Klubbig vägen är och sönderskuren:
 Skräpig som en flyttning står naturen.

Man för snufva utsatt är och fluss,
 Man skall väja för hvar vattenpuss.
 Och det går väl an, blott man kan slippa
 Ha' galoscher, helst i fall de kippa.

Sqvatt! fy sjutton! Och så bär det ner:
 Man blir brukspatron och trampar ler.
 Bär man käpp och handskar eller yxen,
 Prickig man som perlhöns blir om byxen.

Hvarje skönhet, »oskuldsfull och ren»,
 Lyfta skall och visa sina ben,
 Annars när hon in på golfvet stiger,
 Gör hon våta ringar, då hon niger.

Det är sant, att hösten nog är svår,
 Vid min gamla sats jag ändå står:
 Att om saken man vill rätt begrunda,
 Kan ej hösten vara annorlunda.

